

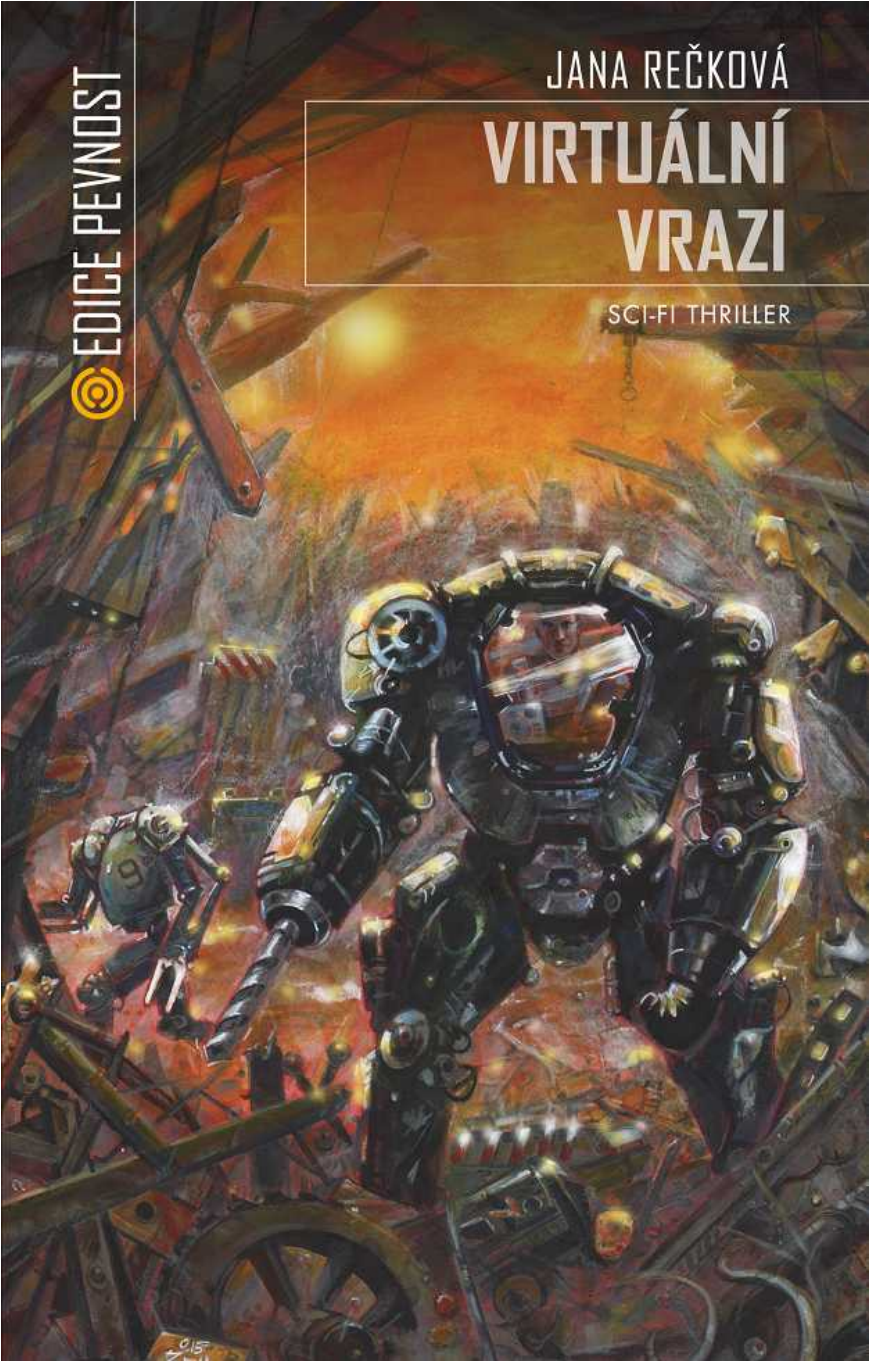
EDICE PEVNOST

JANA REČKOVÁ

VIRTUÁLNÍ VRAZI

SCI-FI THRILLER

JANA REČKOVÁ

VIRTUÁLNÍ VRAZI

015
ZEM

JANA REČKOVÁ

VIRTUÁLNÍ VRAZI

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Dvojí varování pro čtenáře:

1. Toto není kyberpunk. Nedoporučuje se konzumovat ve čtenářském módu kyberpunkovém, vhodnější je fantasy.

2. Čísla před kapitolami nejsou na ozdobu; slouží k orientaci v čase.

Copyright © Jana Rečková, 2015

Cover Illustration © Karel Zeman & Lukáš Tuma, 2015

Czech Edition © Nakladatelství EPOCH, 2015

ISBN (e-pub) 978-80-7425-440-6

ISBN (mobi) 978-80-7425-441-3

ISBN (pdf) 978-80-7425-442-0

'44

Hrob, ve kterém to klouže

Mladý muž šel na schůzku se ženou, kterou neznal. Toťž, choval určité (dost určité) podezření, ale s jistotou nemohl vědět ani to, že je opravdu žena – možná ji nikdy v životě neviděl.

Setkali se mnohokrát a mnohokrát ji zabil. Možná si na tu schůzku vezme pistoli a možná se pro změnu pokusí zabít jeho. Nevěděl, jestli se na to náhodou nemá těšit.

Začínalo se šeřit, ale v dešti, který mu lepil vlasy k hlavě a černé šaty na tělo, to skoro nebylo poznat. S deštěm jako by na město přšel prach; ten déšť se podobal všemu, co poslední dobou kolem sebe viděl. Nechoval se normálně, slušně; nesmýval vůbec nic, čeho by se město i země chtěly zbavit, místo toho jen přinášel další špínu.

Šel kolem výkladů a oken, rozbitých zuřícími závisláký nebo při policejních akcích, kolem oken a dveří, zatlučených prkny jako při moru, až na to, že při středověkých morech nejspíš nebyl problém sehnat prkna z opravdového dřeva. Tyhle kousky byly v nejlepším případě dřevotříska a většinou docela sprostý plast. Jako rakve.

Jak zvláštní a podivné. Někdo z vlády nebo parlamentu si postavil hlavu a zákon o povinném spalování všech mrtvých, katolík nekatolík, neprošel. Bez ohledu na vysoké procento sebevrahů převládaly pohřby do země, což znamenalo kopání hrobů – individuálních i masových. A dočasně razantní snížení nezaměstnanosti.

Protřel si oči mokřýma rukama, zamžoural. V téhle ulici podvědomě čekal blikající neony, i když už neblinkaly dávno, snad dva tři měsíce. Zabloudil pohledem k herně,

důkladně zavřené mříží, ne nějakými prkýnky. Čínské značky nad vchodem asi strhla policie, ale jemu uvízla v paměti její přezdívká. Říkali tomu podniku Očistec. Napadlo ho, že sem přijdou všichni ti sebevrazi, protože v pekle budou mít plno, a uchechtl se.

Děšť rachotil, odrazil se od napůl povaleného plotu z vlnitého plechu naproti přes ulici, kapky hopsaly a vyskakovaly, jako by pršelo zdola nahoru. V tom kraválu vůbec neslyšel hlídku, až ho dloubl do žeber pendrek. Rychle se ohlédl, totiž hlavou a očima rychle, tělem pomalu, to člověk musel mít nacvičeno, jinak schytl ránu. Po obyčejném obušku – jo, tenhle byl obyčejný – zůstala jen modřina, ty elektrické vyvolávaly srdeční arytmie a zástavy; údajně už byly staženy, ale jeden nikdy neví, některé rozkazy a zákony se z hradů, paláců a ministerstev dostanou dolů rychle, jiné vůbec ne.

Policista mu trhnutím hlavy naznačil, že má zajít pod stříšku, kterou si hlídka postavila na místě bývalého stánku s párky v rohlíku. Plachta se prohýbala pod tíhou deště, ale zatím držela.

„Jdu do kavárny Na rohu,“ řekl mladík bez vyzvání. „Mám po směně.“

Druhý policista, který seděl u rozviklaného stolu, ukázal bradou směrem k jeho kapse. Nepožádal o doklady, nemusel, všichni to znali. Když je dostal, pečlivě si je rozložil a četl s dyslektickým úsilím. První mu nakoukl přes rameno a ušklíbl se.

„Hrobař,“ ucedil a změřil si mokré černé šaty a černé boty. „Proč nejsi od bláta? Dneska to v parku muselo zatraceně klouzat.“ Věděl, kde se právě kope. Teoreticky by měla být městská zeleň zachována; kdosi z vládců se vyjádřil v tom smyslu, že v blízké budoucnosti (jen co vymře

tahle ztracená a zatracená generace) budou zdraví a veselí občané trávit volný čas poklusem a cvičením na trávnících a mezi úhlednými živými ploty a učesanými, zastřiženými stromky, nikoli ve zhoubném opojení poslední drogou. V praxi magistrát na zeleň kašlal. Možná na radnici seděli tlustochové, kteří běhali neradi.

Dneska to opravdu klouzalo, do té míry, že to na žebřících při slézání a vylézání z velké jámy (to ta kočičí chřipka) bylo opravdu nebezpečné a všichni starší, nemocní a méně obratní se za mlčenlivého souhlasu vedoucího prací drželi zpátky a kopali jenom mělké soukromé hroby. Stejně jich nebude dost.

„Umyl jsem se a převlékl,“ vysvětlil mladý muž. „Jdu na schůzku s dámou.“

„Mluví jako ve hře,“ poznamenal sedící policista podezíravě.

„Taky to může mít z knížek,“ namítl poměrně vlídně ten stojící a zmoklejší.

„A to se smí?“ zamračil se sedící dyslektik.

„Jo, zatím jo,“ ujistil ho kolega.

Pod stříšku vrazil třetí policista, nejmladší ze všech, udýchaný a rozjařený. „Už jsem je zajistil,“ hlásil. „Měli v autě brýle a rukavice a přiznali, že jedou do tajné herny. Takoví staří, přes čtyřicet!“

„Výborně,“ pochválil ho sedící muž.

Mladý policista rozjařeně zasalutoval. Až pak se podíval na momentální oběť. „Hele!“ vyhrkl. „Vy jste Gez!“

Oslovený se nepatrně příkrčil. Nepřítakal, ale ani to nepopřel.

Oba starší policisté se na veselého kolegu zamračili. „Kdo to má jako být?“ zeptal se ten zmoklejší.

„Hrdina!“ prohlásil mladík zapáleně. „V dokladech to nemá, aby ho závisláci nezlynčovali. Má medaili za zásluhy o Ozdravení, prvního stupně!“ Oči mu zářily.

„Dobře schovanou,“ zamumlal zadržený.

„Tak proč děláš hrobaře? Kopáče?“ Sedící policista bouchl dlaní do stolku, deska se prohnula. „Zaručeně ti dali slušný prachy!“

„Měl jsem co splácet.“ Kopáč v černém se zadíval na zem. Voda jim obtékala boty a snažila se vzlínat a dobývat se dovnitř, jenže umělá kůže nemá ty správné póry, nepromáčí se právě snadno.

Mladý policista kývl. „To je pravda. Vysvětlím vám to, ale až v suchu na stanici, podíváte se do evidence. Tenhle člověk je v pořádku, fakt. Napravený občan.“

Loudal se od nich. Stejně už měl zpoždění, jak ze sebe v malé společné koupelně v provizorní buňce kopáčů dlouho smýval bahno z toho mokrého, upatlaného pracovního dne. Teď k němu ještě pár minut přibýlo. Možná už tam sedí, milá obluda z jezera, a žmoulá v kapse pistolku. Také ho zná pod tím jménem, kterým ho oslovil ten nadšený policajt. Jestli ho Nessie zabije, snad to udělá rychle a čistě, rychleji a méně bolestivě než rozzuření hráči. Povzdechl si. Doufejme, že ji nepostihla kočičí chřipka nebo některý z oživlých středověkých morů. Cestou zahlédl na několika domech černé desky se symbolem kočičích uší. Karanténa. Třeba už v tomhle městě nezůstal nikdo živý, jen on a policisté...

Zaklonil hlavu, do oka mu padla zvlášť vydařená, macatá kapka. Nevymýšlej si, Gezi, dost možná poslední z rodiny. Tady nejsi ve hře a nemáš zbraň. Poznají tě skoro všichni závisláci a první z nich, kdo sebere odvalu a obstará si nějakou zbraň, tě zabije. Ať je to aspoň Nessie...

'23

Nebezpeční malí hráči

Toho dne ho ani náhodou nenapadlo, že je to nejhezčí den jeho života, a současně svým způsobem poslední. To až potom, mnohem později. Ráno byl vlastně jen pořádně otrávený, že jedou do přírody.

Z přírody kýchal, smrkal a dělala se mu vyrážka. Podle novin, které si musel hacknout, protože v šesti letech na ně ještě neměl povolení, byly lesy plné úchylů a pedofilů, takže předem věděl, že bude mít strach, tudíž se bude držet brášků, protože rodiče budou fotit a natáčet stromy, kytky a šutry, bráchové budou otrávení zase z něj. Jo, a klíšata vám můžou pěkně zatopit, když jste alergici a máte zakázané očkování. Nemluvě o veverčích nemocech a vzteklině – co kdyby se omylem probudil nějaký netopýr, nebo ho kousla poslední liška na světě? Koneckonců vzteklinu mají i ježci, aspoň to psali v novinách, stihl to přecíst, ještě než mu rodičovský kontrolní program zatměl obrazovku.

Ale pak vyjeli, auto poslouchalo jako starý pes, táta svého veterána spokojeně, poklidně vedl hrbolatými silničkami, kam novější vozy ani nezabloudí, protože by se jim při každém výmolu nafukovaly airbagy, vesnické domy vypadaly starobyle, však byly z minulého století, možná i starší, svítilo na ně sluníčko a majitelé je vesele opravovali z vratkých žebříků, asi natírali střechy na červenou a stěny na bílou, aby docílili patřičného kontrastu, a Ro utrousil: „Bukolické!“ Ale vůbec to neznělo zlomyslně.

Máma všechny nakrmila cetirizinem, takže ani nekýchali a táta si nemusel v jednom kuse utírat oči připraveným antialergickým kapesníčkem.

Máma měla těžké zaměstnání, dělala mluvčí velké nemocnice, to znamená, že se musela na každého usmívat – i do kamery lokálních zpráv – a všem vysvětlovat, že mašinerie zdravotnictví ještě stále funguje a stará se o lidi.

„Živí nás penězi, které vydělá lží,“ poznamenal k tomu jednou Al, když měl černou náladu. „Kdo ví, jestli nás nekojila karcinogenním sójovým mlíčkem.“ Ro ho kupodivu zakřikl, jen ať si to zkusí, živit rodinu. V téhle době, v tomhle reálném světě.

Mámino zaměstnání ovšem mělo tu výhodu, že snadno sehnala léky, takže na tom byli přece jen trochu líp než většina sousedů z ulice, kteří nakupovali léky v drogerii, kde jste dostaly jenom ty podřadné, hodně ředěné a ne moc účinné.

Potom někde zastavili, nebylo to parkoviště, takže se cítil trochu divně, bráškové vyhrabali z kufru auta dlouhé dýky a táta na ně koukal dost zděšeně. „Co kdyby nás zastavila kontrola?“ hlesl.

„To se zvládne,“ mínil Al, jen tak koutkem úst, ale Ro měl tu slušnost, že tátu uklidnil: „Bylo to schovaný a pojíždny rentgeny mají jenom na dálnicích.“

„Tohle je v reálu, bertíci,“ řekla nešťastně máma. „Copak to nepoznáte?“

Oba bráškové, Albert i Robert, se snaživě zatvářili zkroušeně a Tajn měl zase ten mindrák, že není taky bertík a proč mu dali to blbé jméno, údajně podle nějaké ženské ze sci-fi románu, grrr... Ovšem fakt byl, že ve školce asi ten román nikdo neznal, i když pár děcek už potají četlo, tak se mu aspoň nikdo neposmíval. To jenom jemu vadilo, že správně měl být holka, jenomže v tom složitém

procesu oplodnění se něco pokazilo. Což naštěstí nikdo mimo rodinu nevěděl.

Vyšli na louku a mířili k lesu. Tajnovi jeho nové sandály nejdřív připadaly hrozně propustné, jako že mu málo chrání nohy, ale pak objevil, že v nich cítí, po čem šlape; nerovný terén, hrboly, trávu, a za chvíli už skoro litoval, že se nenechal přemluvit a nevzal si šortky, to by ho ta delší tráva hladila po lýtkách. Kolem bzučel hmyz, máma vykládala něco o včelím moru a o tom, že tyhle mouchy neštípou (nebo nežahají? – nikdy si nemohl na to správné slovo vzpomenout), pak najednou Tajn viděl, jak se k Alovi přiblížila taková tlustá moucha a Ro bleskově vytrhl dýku a přesekl ji vejpu.

„Reflex,“ pokrčil rameny, když mu máma vyčetla, že zabil nevinného čmeláka.

„Zatracený hry,“ broukl táta, ale Tajn potají obdivoval hráčské reflexy obou bratrů a šťvalo ho, že ještě nedorostl do nejmenší povolené kombinézy, aby mohl do světa her vstoupit doopravdy, ne jen se svou postavičkou na domácím monitoru, a tu a tam v trojrozměrné projekci, když ho berti vzali s sebou do Sklepení, kde se nikdo neptal na věk. To bylo obyčejně, když se rodiče vydali někam za opravdovou kulturou, do skomírajího městského divadla nebo na živý koncert. Tuhle zábavu pro staříky si nedokázali odepřít. Tajn to nechápal, nechápali to ani berti, ale shodli se, že nebudou dělat chytré a počkají, třeba tomu s věkem taky přijdou na chuť.

Táta byl jinak docela in, protože on hry dělal, a nejen ty pro mrňata, občas se svou partou prorazil i v konkurenci náctiletých geniálních šílenců, a to už člověk musel mít sakra nápady, v jeho věku fakt neuvěřitelné... Možná to bylo tím nádorem, jenže toho dne ještě o žádných nádorech

nevěděli, jen se tak courali lesem, který nebyl ani soukromý a zakázaný, ani postříkaný něčím jedovatým proti něčemu nakažlivému, a bertíci se co chvíli oháněli dýkami s razancí profiků nebo bádali nad podivnými houbičkami, jestli by to třeba nemohly být lysohlávky, a nad kdejakou rumištní rostlinou, jestli to náhodou není to pravé kono-pí – no ano, už tehdy, skoro před dvaceti lety, člověk v lese narazil na patetické pokusy o rekultivaci divoké skládky a páchnoucí kytky byly určité horší než nějaké staré hrnce a plesnivé kusy nábytku, které se hojně povalovaly všude možné v zanedbaných městských čtvrtích.

Toho dne se všichni smáli blbostem, svítilo sluníčko a nikoho tak nějak nenapadlo bát se ozónové díry a všechno bylo v pohodě a nic zvláštního se nedělo – tedy až do pozdního odpoledne. Naobědvali se mezi nízkými větvemi rozložitých stromů, na které se lezlo tak dobře, že to bertíkům připadalo pod úroveň, tak akorát pro Tajna, ten si zato pěkně užil a odřel si loket, jenže máma měla s sebou dezinfekci, a tak bylo všechno v pořádku.

„Konečně vypadáš trochu jako kluk, ne jako...“ Zarážila se a Tajn věděl, co měla na jazyku: postava ze hry. Nechápal, co proti hrám rodiče pořád mají, vždyť se tím táta vlastně živí, totiž rozhodně si takhle bokem vydělá víc než u pásu v pitomé automobilce, ale toho dne nad tím nebádal, nechal to plavat.

Rodiče vzpomínali, jak chodili do lesa na borůvky – sice to bylo už za jejich mládí zakázané, ale když si dítě neslo hrstičku v pytlíku, nikdo z toho nedělal můru. Nebo na houby, i když v novinách burcovali, jak jsou jedovaté, protože nasávají z půdy všelijaký toxický odpad. Táta dokonce jako kluk lyžoval na opravdovém sněhu, ale

opravdové koupání v přírodě už nezažil, voda v rybnících vyvolávala ošklivé ekzémy už přes padesát let.

V jedenáct hodin se všichni natřeli krémem s vysokým ochranným faktorem, přesně jak to doporučovali v televizi, a tak jim teď všechno jídlo chutnalo po krému, ale stejně to bylo fajn, uvnitř toho stromu, jako v podivném pokojíku, a Tajn si říkal, že něco takového si pořídí ve hře, jen co získá nějaký ten V-dolar.

Bertíci šermovali klacky a táta je pozorně sledoval, bylo vidět, jak si jejich pohyby ukládá do paměti; jeho parta začala nedávno pracovat na předprogramovaných kombinézách s posilovači, i když praví hráči se nad tím ušklibovali, berti ale připouštěli, že do dvou let od zavedení to bude mít každý, jinak v bojích neobstojí. Pak se Ro zamyslel a dodal, že v sexu na to dojde taky. Tomu Tajn nerozuměl, ale moc ho to nezajímalo, koneckonců Ro byl o osm let starší, za chvíli bude z bojů málem odepsaný těmi mladšími, takže mu asi nic jiného nezbude, než se bavit sexem, ne?

Pokazilo se to, až když se vraceli k autu.

Chtěli se těm zfetovaným nebo opilým maníkům vyhnout, jenomže oni si jich všimli, potácivě se rozběhli k nim a hulákali. Nějaké sprosté průpovídky o pitomých měšťácích, polovinu těch slov Tajn ani neznal, i když měli ve školce pár pěkných expertů, ne moc vtipné posměšky, strkání, no dobře, tomu se dalo uskočit, uhnout, ti čtyři nebyli zase tak obratní, ale pak začali dva sahat na mámu, jeden řval, že to je ta kurva z televize, ať teda ukáže tu péči o lidi, druhý zkomolil slovo péče, takže znělo dočista jinak, a Tajnovi z toho začalo nepříjemně tlouct srdce. Táta se snažil mezi nimi prorazit, mámu táhl za sebou, ale ti dva ji chytili a pak se berti najednou dali do pohybu. Ruce jim sjely k dýkám – reflex,

jak to před pár hodinami řekl Ro. Dýky se mihly, jednou, dvakrát, to stačilo. Chlápci byli najednou na zemi a krváceli, jak to Tajn v životě neviděl. Bráškové asi jo.

Rodiče byli zticha, zírali.

„Ty hry,“ promluvil pak táta s knedlíkem v krku. „Ty zasraný hry.“

Máma se rozbrečela. „Polepšovna,“ vypadlo z ní staré slovo.

Al a Ro se na ni podívali, Ro řekl: „Ne, pokud nás neudáte.“

„Zahodte ty kudly,“ hlesla máma a berti se zatvářili útrpně. Tajn v duchu zakroutil očima. Otisky, DNA, všichni jsme od narození v evidenci, ve kterém století žiješ, máti?

„Ne,“ prohlásil táta rozhodně. „Zpátky k tomu potoku, umyjte je, co to jde, ale fofr. My jedeme, vemte to k silnici tamhle pod lesem, počkáme tam.“

Bráškové kývli a dali se do běhu.

Tajn civěl na mrtvé. Jednomu se zachvěla víčka, pohnul prsty, ruka se mu zacukala, jako by chtěla ohmatat ránu pod žebry. Věděl, že by ho měl dorazit, pro jistotu, neměl zbraň, takže by mu musel šlápnout na krk, přitlačit, celou svojí váhou, pětadvacet kilo stačí, když člověk ví, jak na to, a držet, dokud chlap nevypustí duši. Jenomže se mu při té představě udělalo zle, na zvracení, a to nesměl, protože podle zvratků by ho policajti vystopovali, jasná věc.

Měl to říct tátovi, ale když on už byl kus vpředu a volal na něj, šlo jim o čas, nebyli moc daleko od vesnice, co kdyby sem někdo přišel. Doklopýtal k mámě, ta už si utřela slzy a sveřepě vykládala něco o tom, že tohle by žádné dítě nemělo vidět, ale potichu, jako když si někdy doma připravovala důležitý proslov do týví.

Pak si nějakou dobu mysleli, že to zvládli, ale za tři týdny, večer, skoro v noci, jim rozkopli hlavní dveře policajti v maskách a odvedli je k výslechu, všechny, i Tajna, i když u něj musela být v místnosti ta babizna z péče o děti, která mu naháněla mnohem větší strach než celá policie.

Byl to ten chlap, kterého jsem nezabil, věděl. Pamatuju si jeho obličej... Nenáviděl ho, nenáviděl všechny ty masité, vyžrané, opilecké ksichty, rozšklebené, chrlicí urážky, ty hnusáky, kterým se čertvíproč nesmí ubližovat, ale počkej, mizero, jednou to s tebou skoncuju, a nebudu u toho zvracet, sliboval, zatímco mlčel a tvářil se, předváděje deprivaci nebo mutismus – prostě nějakou tu dětskou psychiatrickou diagnózu, kterých jsou věčně plné noviny.

Později se ukázalo, že to nastudoval dost dobře, první pěstouni (vždycky byl přesvědčen, že ten slovní základ *pěst* není žádná náhoda) netušili, že není doopravdy postižený, za celé ty dva roky na to nepřišli, další, o něco vlídnější, se domnívali, že v jejich rodině prospívá a zlepšuje se, ale ve skutečnosti si už nemusel tolik dávat pozor; vyrostl a ve speciální škole se naučil dobře uhýbat ranám i slovům, ovšem u té druhé rodiny už pobyl jenom rok, potom tátu pustili a... Mohlo to být lepší, bertíci už to v polepšovně měli za pár, i když co je to za rodinu, bez mámy... No ale osud jim šel po krku. Vytrvale. Jak je to slovo... jo, neochvějně.

'43

Nessie, obluda z jezera

Malebné jezírko ve skalách, uprostřed hlubokého lesa. Nic takového už v reálu neexistuje. Voda hluboce modrá,

ve stínu skal do zelena. Roztríštěná duha na ploškách slídy – ne, takové skály už se fakt nedělají. Plážička s bílým pískem, vítr něco šeptá borovicím, jež se mateřsky starostlivě sklánějí nad propadlinou, slunce, starodávné slunce, které ještě nikoho neohrožuje rakovinou kůže nebo šedým zákalem, ostýchavě nakukuje mezi dlouhatánským jehličím. Dokonalý kýč, plakát cestovky z minulého století, kdy se ještě smělo volně popojíždět a poletovat po světě, než se všichni vládcové Evropy domluvili... Ale to znáte z novin. A jestli na ně nemáte povolení, najděte si kámoše hackera, ten se nabourá i do archívu. Samozřejmě musí mít odvahu, ale co by to jinak bylo za hackera?

Mladý muž, který se prodral trnitým houštím a podlezl závoje skloněných borovic, nemyslel na svrab a neštovice světa, chtěl se prostě vykoupat. Stáhl si vysoké boty, krátký vypasovaný kabát, košili s nabranými rukávy, už trochu ošuntělou a zašedlou, kalhoty do půli lýtek. Běžný kostým, klidně se mohl vydávat třeba za potulného pěvce, ovšem chyběl mu hudební nástroj. Ještě ráno měl kytaru, jenže tou vzal po hlavě jakéhosi dotěru v hospodě a udělal do ní díru. Do kytary. Stejně na ni moc neuměl hrát – a pokud věděl, posilovače na provozování hudby zatím do kombinéz nikdo nenaprogramoval.

Hodil šaty na kraj pláže, pod šípkový keř, a chystal se ponořit, jen ještě nevěděl, jestli do vody normálně sejde po písku, nebo skočí ze skály. Než si to rozmyslel, objevila se na hladině hlava. Měla trvalou, namodralé beraní kudrny, nejhnusnější retro v galaxii. Tlustý obličej, povislé laloky tváří. Vynořil se další kus, tlustá ramena, v jejichž tuku se při každém pohybu dělaly důlky, široká ramínka plavek; budou mít vzor z obřích květů a tuhé košíčky, které

ani v nejmenším neodpovídají tvaru prsou – vůbec žádných ňader. Už tu stylizaci poznával. Patřila k ní mohutná stehna a vinutí křečových žil, rozšklebený úsměv. Takovou postavu si vytvoří jedině chlap. Takže k čertu s ostychem.

Vyšel jí naproti, setkali se na mělčině, ona na břeh, on do vody, měřili se obezřetnými pohledy.

„Ahoj, Nessie,“ pozdravil přátelsky.

Podmračila se, špeky na pažích se jí zatřásly. „Cože? Nessie?“

„Tak říkali obludě v jednom skotském jezeře,“ vysvětlil.

„Aha, Lochneska.“ Zasmála se, mile, jako by vypadla z role. Obluda jí očividně nevadila. „Bezva, tak budu Nessie. A kdo jsi ty? Gez?“

Zarazil se, hlavou mu prolétl pitomý nápad, že ho odněkud zná, ale vzápětí si uvědomil, že to jméno je v mnoha světech slavné. Přímo profláknuté, ovšem ne vždycky díky němu. Rozhodně ne jenom díky němu.

„Nojo, jasně,“ broukl přívětivě. „Jsem Gez. To je tvoje?“ ukázal na jezírko.

„Pěkný, ne?“ pochválila se a prohlížela si ho. Skoro jako ženská. Ale žádná ženská si neudělá takovou postavu, to je blbost.

Stejně se radši vrhl do vody a potopil se. Vzápětí ho něco chytilo za nohu a táhlo do hlubiny. Současně pocítil slabé bodnutí v lýtku. Zalehlo mu v uších; tak tady autor vážně myslel na všechno. Dostal strach, že zažije opravdové utopení. Br, to teda ne! Zkroutil se a hrábl po tom, co ho drželo. Jo! Mám tě!

Slizká, dlouhá věc, asi had, honem, kde má hlavu... Moc se nenadechl a teď mu docházel vzduch, šátral prsty, tady se to zužuje, zkusím to... zlomit. Zadoufal, že to zúžené

místo je skutečně za hlavou, prudce škulbl, natáhl a zalomil kluzké tělo. Úhel stoosmdesáti stupňů neudělá dobře ani hadovi... Neudělal. Smyčky, které ho držely, ochably, vystřelil ke hladině a mohutně se nadechl.

Nessie ho se zájmem pozorovala. Ležela na plážičce, která jí byla skoro plná, se zvrácenou elegancí, chyběl jí jenom slunečník a drink s paraplíčkem. Řekl jí to, jen co pořádně nabral dech. Pak dodal, že jí asi zabil hada.

Mávla nad tím rukou. „To nic, zaleze do díry ve skále a zotaví se. Nekousl tě? Já jen, že je jedovatý, radši polez z vody, ať tam neomdlíš.“

Ještě než domluvila, začalo se mu dělat nevolno, okolí šedlo a tmavlo, voda houstla, jako by plaval v rosolu. Stěží doplaval k pláži, aspoň aby měl hlavu na písku, ale ne, nevdechovat písek, to dusí... Začínal mít toho malebného jezírka po krk.

Matně vnímal, že ho někdo táhne z vody, roztomilá obluda Nessie, jasně že je to holka, moc se mi líbí, fešanda, třeba dostanu dýchání z úst do úst, to bude krása... Spokojeně odplul do tmy.

Vzbudil se do šera a mihotání plamenů. Nessie si dělala na pláži ohýnek a něco na něm pekla. Dřepěla u toho jako hrouda, taková ropuchovitá příšerka, ale kdovíproč mu připadala jako kamarádka.

Otočila se k němu. „Určitě jsi měl hlad, normálně ten jed nepůsobí tak dlouho. Zabil jsi ho důkladně, seš dobrej. Dáme si ho k večeři.“

„Jsem hubenej, proto mě to tak vzalo,“ řekl ochraptěle.

„Jo, to vidím.“ Zasmála se. „Obleč se, už se ochlazuje.“ Sama měla na sobě nějaký háv, pochopitelně květovaný, a jemu až teď došlo, že její oblečení se do světa, kam se

vydal původně, nehodí. Jiná doba, jiné místo. Jak to, že dostala takovou autonomii?

„Ty musíš být velký zvíře,“ poznamenal.

Koukla na něj, přimhouřila jedno oko, ve druhém se jí zaleskl odraz ohně. „Jsem jenom šizuňk.“

„Cože? Šizuňk?“ Chvatně se oblékal, už zase na něj do-
rážel ten pocit, že je to opravdu ženská a že si ho mohla
hezky zblízka prohlédnout. Potíž byla v tom, že vypadal
skoro stejně jako postava. V reálu byl možná trošinku
menší, měl kratší vlasy a řidší vousy, tedy když se tam nebo
tady nestihl oholit, a zatímco tady by asi o něm řekli, že
je štíhlý, tam byl spíš hubený. No a oči neměl modré, ale
spíš modrošedé. A... A tak dál.

„No, tohle všechno je velkej cít,“ přeložila mu to. „Pod-
vádím. Jak to, že to Geze překvapuje?“

„Nepřekvapuje,“ bránil se, „jenom používáš jinou ter-
minologii.“ Začichal. „Nebude už ten had upečeněj?“

Odvrátila se a znovu si dřepa k ohníčku. „Jedu se ne-
bojíš?“

„Ne...“ Zarazil se. Jistěže tady všude existovaly věci,
které člověka mohly zabít, dokonce se to stalo i těm, kdo
seděli doma v křesle a měli jenom přilbu a rukavice – na-
šli je s infarktem nebo tak něco. A ona přece přiznává, že
podvádí.

„To bys ovšem měl,“ řekla. „Ale ne teď. Dáme si spolu
večeři. Dobrou večeři, zabíječi hadů.“

Bylo to tak dávno. Od té doby prožil tolik životů.

Pamatoval si, že tehdy v tom světě zuřila válka se skře-
ty, jedna z mnoha, a Nessie se k němu vesele přidala, když
ji ujistil, že jde o ty škaredé zlé skřety, žádné roztomilé
permoníky, dokonce mu svojí šizuňskou metodou nějak

příčarovala meč a zamaskovala se za vědmu. Šla do toho jen tak, pro zábavu, nejspíš ji vůbec nenapadlo, jak moc je to z jeho strany vážné. A jak moc špatné.

Pobili skřety, ale v té velké bitvě zahynuli všichni obyvatelé a návštěvníci toho světa. Nessie také; navedl na ni velkého skřeta, když viděl, že je soustředěná na nějaké to svoje kouzlo. Byl to tuhý boj, uměla se hýbat hodně rychle, ale moment překvapení udělal svoje a Nessie padla, černý plášť se znovu změnil v květovaný háv, vyjímala se na bojišti posetém mrtvolami nepatříčně a zaručeně netušila, že ji – šizuňka – někdo ošidil.

Tajn se bil až do konce, byl v podstatě nezranitelný, ale uměl se v bojích otáčet dost dobře, takže svou pojistku ani nevyužil. Potom se pustil do označování mrtvých – podle toho pak příslušné hráče v reálu hledali. Odporné, zavrženíhodné, udavačské, fuj... Stisknout jakoukoli část těla levou rukou, čip v dlani vyslal signál. Ke konci už to nepříjemně brnělo, ale vydržel, potřeboval každý bod.

Zastavil se až nad Nessie, zadíval se na to neforemné tělo, odulou tvář. Co je zač? Natáhl levou ruku před sebe, potom ji sevřel v pěst. Ne. Ji ne.

'23

Škudci společnosti

Tresty za zabití v sebeobraně v té době nebyly vysoké; vládcové zřejmě v určité fázi usoudili, že nemohou nechat pokojné obyvatelstvo vymlátit zešilejšími feťáky, opilci a nezodpovědnými agresory. Ovšem ještě během soudu, který se vlekl, jak už tomu v Evropě a zvláště v téhle zemi bývá, došlo k několika případům, kdy se mladí lidé, zvyklí

na razantní akce z her, bránili velmi vydatně a s fatálními následky pro útočníky. Nastala potřeba zákony přehodnotit a přepsat, přehnout přes koleno a zkroutit. Označení her za tvrdou drogu bylo beztak na spadnutí – ani ten mák už nebyl, co býval, a syntetické drogy měly díky povinnému očkování ještě v porodnicích značně sníženou účinnost... Tedy, nešlo tak docela o očkování; každý, kdo pobral kapku rozumu, si spočítal na prstech, že ho podrobili nějaké genové manipulaci, jenže zákon je zákon a novorozeně se těžko ubrání. A rodiče do toho nemají co kecat. Ti mají plodit dobré občany a basta.

Zkrátka a stručně, ještě během soudu přišla změna a nepřiměřená sebeobrana se vyhoupla na žebříčku zločinů snad až někam ke zpronevěře, jako by lidský život měl málem takovou cenu, co peníze. Berti šli jako nezletilí do polepšovny, která se sice jmenovala nějak jinak, korektněji, ale bylo to pořád to samé jako dřív, rodiče dostali tři roky a Tajn byl tím pádem odsouzen k pěstounům.

Co se týkalo společnosti, tresty nic neovlivnily, lidé vytřénovaní z her si svých životů cenili a při napadení se prostě bránili. V tom lepším případě. V horším případě útočili.

Co udělá vláda, když se řidiči zabíjejí nárazem do stromů u silnic? Dá vykácet aleje, protože si víc cení řidičů, kteří přece jen občas platí daně, než stromů, které jen tak rostou.

Co vymyslí vládci, když zjistí, že část občanů si navykla na jakousi zvláštní morálku a žije tak trochu mimo dosah dotyčných vládců? Zákaz jiných světů.

To by bylo takové to makroměřítko. V mikroměřítku jedné pětičlenné rodiny... Vlastně šestičlenné, když se to tak vezme. Tajn se dozvěděl jen tolik, že jeho máma umřela.